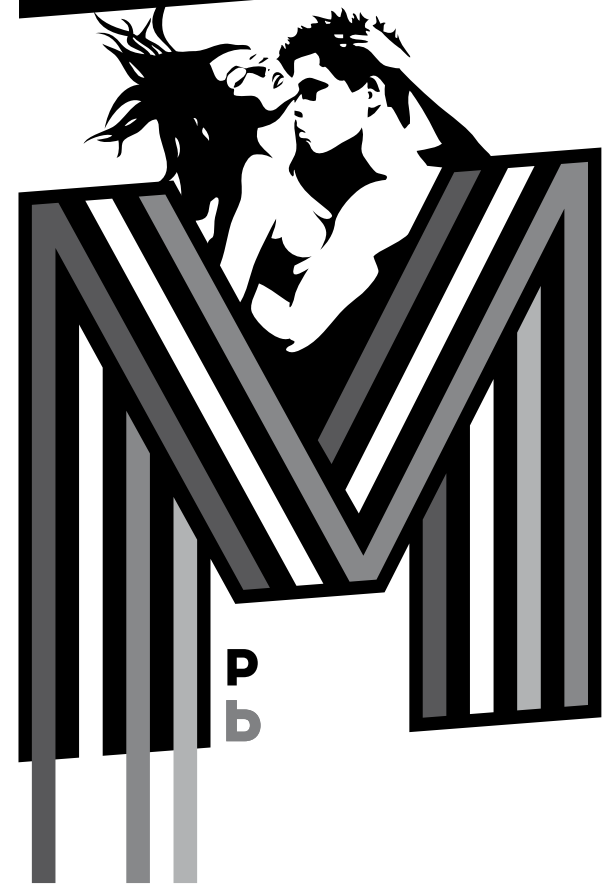

Het THYSIA
HUISMAN
BOEK

Van Thysia Huisman verscheen eveneens bij Pepper Books

Close-up

*Dit boek draag ik op aan alle kinderen van te vroeg
overleden ouders.*

*Als je als kind een ouder verliest, laat dat de rest van je
leven een zwart gat achter. Met alle gevolgen van dien.*

De liedjes die in dit boek genoemd worden zijn terug te vinden op Spotify:

***Het boek M* – thysiahuisman**

Nur 340/W062201

Bisac FIC041000 / FIC050000

© MMXXII Pepper Books

© MMXXII Tekst: Thysia Huisman

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

© Auteursfoto: Chantal Spieard

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde feiten. Feiten en fictie zijn vermengd;
personen en gegevens zijn volledig geanonimiseerd om de privacy van deze personen
te beschermen.

Pepper Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

Deel I

**Amsterdam,
midden jaren 90**

POLITIEBUREAU

Vanaf de andere kant van de tafel keken twee paar ogen me strak aan. De twee politiemannen hadden uitgestreken gezichten. Alles aan hen straalde uit dat dit een serieuze zaak was. Dat was al gebleken toen ik het bureau binnengebracht was en door een vrouwelijke agent was gefouilleerd. Ze had dat heel grondig gedaan. Geen holte was overgeslagen. Daarna was ik naar een arrestantencel gebracht. Een kleine ruimte met een keihard bankje. Alleen met mijn gedachten had ik een paar uur naar het wit van de muur gestaard. Ik had gepiekerd over wat me te wachten stond. En ik hoopte boven alles dat ik mijn rug recht zou kunnen houden.

Nu zat ik hier, in een verhoorruimte tegenover twee rechercheurs. Ik durfde hen niet aan te kijken. Wat zou ik er veel voor overhebben om hen te laten verdwijnen. Dat ze simpelweg op zouden lossen in de lucht. De rechercheur links was de oudste en had duidelijk de leiding. Hij was flink wat kilo's te zwaar en zijn overhemd zat strakgespannen om zijn buik. Op zijn neus een bril met vettige glazen. De rechercheur rechts was een potiger exemplaar, type klerenkast. Zijn schedel glom door zijn gemillimeterde haar heen. Naast de twee politiemannen stond een camera op een statief die dit gesprek opnam.

'Mia, snap je waarom je bent aangehouden?'

'Nee, geen idee.'

'Je bent verdachte...'

Ik schudde nee, al had dat geen zin.

'Je bent verdachte in een grootscheeps politieonderzoek naar

mensenhandel, prostitutie en drugshandel.’ De woorden lieten er geen enkele twijfel meer over bestaan. Ineens realiseerde ik me dat dit menens was. Dit was geen vergissing. En nog belangrijker: ik moest mijn kop erbij houden. Alles wat ik zei kon tegen me gebruikt worden. Dat was me talloze keren op het hart gedrukt door M.

Hoe vaak had hij wel niet gezegd dat je nooit tegen de smerissen moest praten. Zolang je je mond hield, konden ze je niks maken. *Niemand is te vertrouwen, zeker de politie niet.* Ik kon zijn stem nog horen. Bloedserius en doordringend. Alsof hij de leraar en ik zijn leerling was. Zijn woorden hadden me altijd wat overdreven in de oren geklonken. Alleen had ik niet kunnen bedenken dat ze nog eens mijn houvast zouden zijn in deze situatie. Ik rechtte mijn rug en keek de politiemannen aan.

‘Ik weet niet waar jullie het over hebben.’ Van mij zouden ze niks horen. Helemaal niks.

Een jaar eerder

1.

‘Vanavond gaan we helemaal naar de klote.’ Gabrielle sloeg een arm om me heen, terwijl ze me meetrok richting ons stamcafé.

‘Ik ga het niet heel laat maken.’ Ik had minder wilde plannen dan mijn beste vriendin. ‘Morgen heb ik de ochtendshift.’

‘Jezus man, je bent toch niet bejaard.’ Gabrielle duwde me de voordeur van café Hell’s Kitchen door. ‘Het eerste rondje baco’s is van mij.’

Het was vrijdagavond en zoals gewoonlijk was Hell’s Kitchen stampvol. De hiphop knalde uit de speakers. *Regulate* van Warren G. De bas resoneerde in mijn oren. Er hing een zware rookwalm van sigaretten en joints. Gabrielle en ik wroongen ons tussen het grotendeels mannelijke publiek door. Hoody’s waren het uniform en skatepetjes de norm. Dansen deed je hier niet, hoogstens wat deinen. Je kwam hier niet om te dansen, je kwam hier voor de muziek.

Ik kwam vooral voor Jim. Jim was de eigenaar en hij stond vanavond zelf achter de bar. Ik vond hem stoer en onweerstaanbaar. Vanaf de eerste keer dat hij een drankje voor me op de bar zette, was ik verkocht. We keken elkaar aan en glimlachten bijna onmerkbaar, alsof we elkaar wilden vertellen dat we stiekem precies dezelfde

fantasie deelden. Het spel begon. Een verslavend spel van uitdagen en aantrekken. En vervolgens net zo hard weer afstoten.

Gabrielle en ik vonden twee lege barkrukken. Ik probeerde Jims aandacht te trekken, maar hij negeerde me. Een paar weken geleden was ik na sluitingstijd blijven hangen, terwijl Jim aan het opruimen was. Allebei wisten we donders goed wat er in de lucht hing. Toen we zoenden, was dat geen verrassing. Het was magisch, daar in het donker van Hell's Kitchen. Jammer genoeg was het bij die ene kus gebleven. Ik kwam erachter dat Jim al jaren een vriendin had. En tot mijn schrik zag ik dat zij er vanavond ook was. Overdreven ver boog Jim over de bar om zijn vriendin iets in haar oor te fluisteren. Lief lachte ze naar hem. En hij naar haar. Een scherpe steek van jaloezie ging door me heen. Overdreven hard lachte ik om een grapje dat Gabrielle maakte en probeerde mezelf krampachtig een houding te geven.

Vanaf de andere kant van de bar ving ik een blik op. Een man bestudeerde me uitgebreid. Hij nam me de maat. Zijn glimmende ogen boorden dwars door me heen en hij grijnsde naar me. Scheef, maar ergens ook sexy. Ik voelde dat ik begon te blozen. Hij was aantrekkelijk, maar ook een flink stuk ouder dan ik. Toch was er iets wat mijn aandacht vasthield. Hij was anders, alsof hij hier niet thuis hoorde. In de donkere bar onderscheidde hij zich van de homogene hiphopclientèle. Hij droeg geen hoody en petje, maar een leren jasje en een smetteloos wit overhemd. Met gel was zijn haar glad naar achter gekamd.

De man grijnsde nog eens, nu breder. Ik voelde me betrappt dat ik naar hem had staan staren, maar voorzichtig glimlachte ik terug. Deze man kon bijna mijn vader zijn. Ik voelde me altijd opgelaten door mannelijke aandacht. Mijn ervaring met mannen was beperkt tot wat halfslachtig geklungel met een handvol vriendjes in Enschede. En met Jim. Maar dat was nauwelijks een succes te noemen.

Ik zag dat de man Jim wenkte om hem iets in zijn oor te zeggen. Heel even keken de twee tegelijk in mijn richting. Jim knikte kort naar hem. Waar ging dat over? Over mij?

Jim kwam mijn kant op en zette met een overdreven zwaai nog een baco voor me op de bar.

‘Dit drankje krijg je van hem daar.’ Koeltjes wees Jim naar de man.

‘Die ken ik niet.’ De man werd op datzelfde moment omhelsd door twee knappe meisjes. Eentje met een lange blonde paardenstaart kuste hem op de mond.

‘Iedereen kent hem. Pas maar op.’

Voor ik iets terug kon zeggen, draaide Jim zich om en richtte zijn aandacht op een volgende klant.

Op dat moment zag ik de man de twee knappe meiden van zich afschudden en aanstalten maken mijn richting op te komen. Ik deed alsof ik hem niet zag en begon me tussen de mensen door te wurmen. Als ik snel was, kon ik de uitgang misschien nog halen, flitste het door mijn hoofd. Gewoon veilig verdwijnen in de nacht. Uit het niets stond hij voor me en blokkeerde mijn vluchtroute.

‘Jij gaat toch niet nu al weg?’

2.

De man trok me mee naar de bar, waar mensen op waren gestaan om plaats voor hem te maken. Hij ging demonstratief zitten en klopte met zijn knokkels uitnodigend op de lege kruk naast hem. Hij haalde me over en ik bleef. Toen ik naast hem zat, bekeek ik hem nog eens goed. Zo oud was hij eigenlijk niet. Eerder ietwat doorleefd. Een man die gewoonweg wist wat er in de wereld te koop was. En die ervan overtuigd was dat diezelfde wereld maar wat dankbaar mocht zijn dat hij bestond. Een karaktertrekje waar ik jaloers op was.

De twinkeling in zijn ogen maakte dat ik hem iets langer aankeek dan normaal. Eén seconde, één blik, maar die leek eindelijk te duren. Zijn ogen hielden de mijne in een houdgreep vast. Hij en ik, hier nu. Hell's Kitchen bestond niet meer. De muziek was gestopt. Het gepraat van de kroeggangers was verstomd. Voor één moment leek alles om ons heen als een dvd-speler op pauze te zijn gezet. De rest van de wereld was in één keer onbetekenend en ondergeschikt geworden. Zijn ogen waren vreemd vertrouwd, alsof ik hem al jaren kende. Alsof hij precies wist wie ik was en wat ik nodig had.

'M.' Hij stak zijn hand uit.

'Lekker kort.' Ik grinnikte. Hij niet. Hij keek me onbewogen aan. Zijn mond was een strakke streep.

'Ik heet Martin, net als mijn vader. Maar op mijn dertiende heb ik dat afgekort tot M.' Een kort moment leek zijn gezicht van gewapend beton.

'Oké M, ik heet Mia.'

'M en Mia. Mia en M.' In het gewapende beton werd ineens een grijs zichtbaar als een scheur in pleisterwerk tijdens een aardverschuiving. 'Dat klinkt als een gouden duo. Net als Bonnie en Clyde.' De grijs werd groter. 'Maar dan nog beter.' Zijn ogen glommen alsof hij één groot avontuur voor zich zag. *All Eyes On Me* van Tupac knalde de speakers uit.

Nog geen half uur later hoorde ik mezelf ontspannen lachen om zijn verhalen. M praatte makkelijk en hij was aangenaam gezelschap. Een bijdehante Amsterdammer met een flinke voorraad anekdotes over zijn stad. Ik hing aan zijn lippen.

Het was duidelijk dat M iedereen kende. Om de haverklap kwamen er mensen langs om hem te begroeten. Ook opvallend veel meisjes, die hem stuk voor stuk overdreven kusten. M had voor ieder van hen aandacht. Verleidelijk zag ik die meiden naar hem opkijken. En hij grijnsde breed terug met die sexy lach van hem. Ik wilde dat hij alleen maar naar mij lachte.

'*Walk this way. Talk this way.*' Gabrielle toeterde met Run-DMC mee in mijn oor en pakte me stevig vast. 'Ik ga met hem mee naar huis.' Mijn vriendin giechelde, terwijl ze naar een langharige jongen wees die bij de deur op haar stond te wachten. 'Jij komt wel thuis, toch?'

'Ja hoor. Veel plezier.'

'Wie is dit hier?' Niet gehinderd door goede manieren knikte Gabrielle richting M alsof hij er zelf niet bij aanwezig was.

'Dit hier heet M!' Hij leek in het geheel niet van zijn stuk gebracht door de lompeheid van mijn vriendin.

'Hai.' Gabrielle glimlachte uitdagend naar hem. 'Nou M, haal je maar niks in je hoofd. Jij bent zó niet haar type.' Overdreven rolde ze met haar ogen. Ze was overduidelijk aangeschoten.

‘Ja, heel grappig. Ga nou maar gewoon. Die gast wacht op je.’ Ik duwde mijn vriendin richting de uitgang. Veel aanmoediging had ze niet nodig en ze snelde naar haar verovering van de avond.

‘Zo, dus ik ben niet jouw type?’ M hield zijn hoofd ietsje schuin. ‘Mooi is dat.’

‘Je bent echt veel te oud voor mij. Je kunt mijn vader zijn.’ De Bacardi had toegeslagen als een sluipschutter. Anders had ik zoiets nooit hardop durven zeggen.

M begon te lachen. ‘Ik mag jou wel, meisje.’

3.

Snoop Doggs *Who Am I?* galmde vanuit de boxen door de kamer. Ik kende ieder woord uit mijn hoofd. De tv stond op TME, met het geluid uit. De laatste videoclip van 2 Unlimited kwam langs. Ik was net thuisgekomen van mijn werk. Tussen een stapel vieze borden en een volle asbak had ik mijn make-upspulletjes uitgesteld. Met een zo vast mogelijke hand probeerde ik een rechte streep eyeliner boven mijn ogen te zetten. Gabrielle kwam de kamer binnen strompelen en plofte, nadat ze de bank ontdaan had van lege pizzadozen en een berg vuile was, met een dramatische zucht neer. De hele dag had ze in bed gelegen. Ik kon wel raden dat ze een leuke nacht had gehad met die langharige jongen met wie ze gisteren was vertrokken uit Hell’s Kitchen.

‘Was het gezellig?’

‘Ja, veel te gezellig. We zijn bij hem thuis beland, in zijn studenten-huis. Ik heb zo hard gelachen.’

‘Alleen gelachen?’ Ik wist dat mijn beste vriendin veel ruimdenkender was dan ik. Van huis uit was ik gehersenspoeld dat je je als meisje te allen tijde moest gedragen. Geen aanstoot geven, nooit jongens laten denken dat je makkelijk was en zeker niet met een jongen die je pas een avond kende het bed induiken. De afkeuring van mijn moeder was altijd aanwezig, zelfs als ik alleen al praatte met een jongen. Maar hoe ouder ik werd, hoe meer het oordeel van mijn moeder

contraproductief werkte. Hoe meer zij veroordeelde, hoe meer ik er stiekem naar verlangde.

‘Ach, in bed bakte hij er gisteravond weinig van. Te dronken denk ik. Vanochtend hebben we dat ingehaald. Alleen had ik zo’n kater dat ik bijna zijn bed onderkotste.’ Met uitgelopen mascara, rode ogen en een bleek gezicht zag Gabrielle eruit alsof ze het nog steeds zwaar had.

Gabrielle was als een soort gekke grote zus voor me, die me altijd op sleeptouw nam. Al sinds we klein waren, was ze er voor me. Toen ik mijn oude leven in Enschede ontvluchtte, kon ik terecht bij mijn hartsvriendin, die een rommelige etage bewoonde in de Pijp. Ik was Gabrielle eeuwig dankbaar dat ik bij haar mocht logeren. In de grote stad, voor het eerst op mezelf, weg van mijn familie. Ik was vrij, maar toch kon ik mijn draai niet helemaal vinden. ’s Nachts in het smalle logeerbed vlogen de gedachten als vlokken in een sneeuwstorm door mijn hoofd. Ik sliep slecht. Het leven in de stad overweldigde me en maakte dat ik me vaak verloren voelde. Om mezelf te kalmeren dacht ik terug aan de momenten dat ik als kind bij mijn vader in de auto zat. Onze autoritjes vormden mijn dierbaarste herinneringen. Papa maakte me altijd aan het lachen. Ik kon zijn heldere lach horen in mijn hoofd. En als ik ergens mee zat, zei hij altijd dat alles uiteindelijk goed zou komen. ‘Dat weet je toch, liefje?’ Door zijn woorden werd ik dan weer rustig.

Onderuitgezakt op de bank keek Gabrielle naar mijn make-upritueel. ‘Zó, jij hebt zo te zien grote plannen vanavond.’

‘Ik ga uit eten.’

‘Met wie?’

‘Met M. Je hebt hem gisteravond ontmoet in de kroeg.’

‘Zegt me niks.’

‘Je zei nogal bot in zijn gezicht dat hij zó mijn type niet was,’ herinnerde ik haar.

‘O god, die oude vent.’

‘Nou, zo oud is-ie nou ook weer niet. Hij is achtendertig.’

‘Dat bedoel ik, stokoud. Dat is zeventien jaar ouder dan jij.’ Gabrielle rolde met haar ogen. ‘Hoezo ga je met die gast uit eten?’

‘Ik had gister een hele leuke avond met hem. En hij stond vandaag uit het niets voor mijn neus op het terras.’

‘Hij kwam langs op het werk?’ Gabrielle had me aan een baantje geholpen bij het populaire Esprit-café op het Spui.

‘Ja, hij stond ineens voor me en vroeg of ik vanavond mee uit eten ging.’

‘Wel vreemd dat-ie op je werk langskomt.’

‘Ach, ik vond het wel romantisch.’ Natuurlijk had ik het ook wel gek gevonden dat M daar ineens breedlachend midden op het terras stond. Ik had nog net niet het volle dienblad uit mijn handen laten vallen.

‘Je kent die gast net een avondje. En dan komt-ie zomaar langs...’

‘Ja, best wel gek. Ik kan me ook niet herinneren dat ik hem gisteravond verteld heb waar ik werk.’ Ik liet een stilte vallen. Hij wilde me gewoon zien, had hij gezegd. Om me te vertellen hoe leuk hij onze ontmoeting had gevonden en dat hij steeds aan me moest denken. Ik wist niet waar ik moest kijken. Hij vond dat gisteravond veel te kort had geduurd en vroeg of ik vanavond met hem meeding naar De Kersentuin. Even dacht ik dat hij een avondje bloedserieus toneel in gedachten had, maar toen bleek dat het een chic restaurant in Amsterdam-Zuid was.

Gabrielle trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik weet het niet, hoor. Die vent kan je vader zijn. En dat hij zomaar op je werk langskomt, dat vind ik dus echt creepy. Klinkt als een gevalletje stalker.’ Gabrielle trok er een vies gezicht bij.

Ondertussen trok ik uit de berg kledingstukken op de grond mijn

zwarte minirokje. Dat stond goed bij mijn Dr. Martens. ‘Overdrijf niet zo. Ik heb gewoon zin in een leuke avond.’ Tijdens onze ontmoeting was ik geïntrigeerd geraakt door M. Er hing iets spannends en avontuurlijks om hem heen, ook al was hij volgens Gabriëlle stokoud.

De bel ging. Gelukkig. Geen tijd meer voor kritische vragen. Ik roffelde de trap af. Midden op straat tegen een zilveren Porsche geleund stond M me op te wachten.

‘Ga je mee op boevenpad?’ Zijn ogen fonkelden ondeugend.

‘We gaan toch gewoon uit eten?’

‘Ja, maar dat is pas het begin.’

‘Je maakt me nieuwsgierig.’

4.

We zaten aan een tafeltje in het poepchique restaurant. De obers waren als scherpe knipmessen in hun stijve zwart-witte uniformen. Kristallen glazen en kroonluchters flonkerden vervaarlijk. Het haardvuur knetterde. Duur uitzierende schilderijen aan de muur keken op ons neer. Alles ademde geld. Heel veel geld.

De menukaart stond vol met gerechten die ik niet eens kon uitspreken, laat staan betalen. Ik wilde een baco bestellen, maar M lachte me uit en zei dat dat een drankje voor kleuters was.

‘En je bent toch geen klein kind meer?’ plaagde hij.

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Vanavond drinken we alleen maar fantastische wijnen. Of hou je soms niet van wijn?’

Zonder mijn antwoord af te wachten bestelde M een fles witte wijn met een ingewikkelde Franse naam uit een dik boek dat de wijnkaart moest voorstellen. En daarna maakte hij voor mij een keuze uit het menu.

‘Ik weet precies wat jij lekker vindt.’

Zijn voortvarendheid overrompelde me. Hij voelde zich in dit chique restaurant duidelijk helemaal op zijn gemak. En ik moest toegeven dat ik het best fijn vond om op zijn zelfverzekerdheid mee te liften.

‘Vertrouw me nou maar. Alles wat ik uitgekozen heb, ga je heerlijk vinden.’